

Jules Wakeová

Zasnežený

NOTTING HILL

Prežite tieto Vianoce v romantickom Londýne

AKTUELL

Jules Wakeová
Zasnežený Notting Hill

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Jules Wakeová: Zasnežený Notting Hill

Z anglického originálu Notting Hill in the Snow, ktorý vydalo vydavateľstvo One More Chapter a division of HarperCollinsPublishers, London, United Kingdom.

Copyright © 2019 by Jules Wake

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title Notting Hill in the Snow © Jules Wake 2019
Jules Wake asserts the moral right to be identified as the author of this work.

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Miriam Ghaniová
AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o. 2020 realizovalo preklad na základe licencie spoločnosti HarperCollins Publishers Ltd.

Cover design © HarperCollinsPublishers Ltd 2019
Cover illustrations © Shutterstock

Redakčne upravila: Tatiana Žárýová
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba

Tlač: Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2020

ISBN 978-80-89873-21-0

Jules Wakeová

Zasnežený

NOTTING
HILL

AKTUELL

Keď mala Jules Wakeová desať rokov, vyhlásila, že sa stane spisovateľkou. Je to jej najskoršie známe vyhlásenie. Z cesty za literárnym úspechom ju najprv odradil očarujúci svet styku s verejnosťou, ale napokon ju hlasy v jej hlave presvedčili, že nastal čas sadnúť si a napísať román, o ktorom vždy hovorila.

Jej debutové dielo *Talk to Me (Rozprávaj sa so mnou)* vyšlo v roku 2014. Odvtedy vydala desiatku najlepšie predávajúcich sa príjemných a súčasných romantických kníh pod menami Jules Wakeová a Julie Caplinová.

*Venujem hviezdám svojho domova,
Nickovi, Ellie a Mattovi.
Všetci ste veľmi talentovaní
a nikdy ma neprestávajú inšpirovať.*

Prvá kapitola

„Musíte sem tú vec trepať práve teraz?“ vyštekla žena a prudko sa ku mne otočila, aby ma prebodla jedovatým pohľadom spod ostrých namalovaných rias, ktoré pripomínali pavúčie nohy. Všetci na nástupišti stanice Notting Hill Gate sa pretláčali dopredu k otvoreným dverám metra. „To je ale bezohľadné, doparoma!“ Možno použila aj horšiu nadávku, ale nezachytila som ju.

Zarazilo ma jej nepriateľstvo, a tak som zo seba dostala len vyplašené: „Prepáčte.“ Žena mi venovala ďalší rozhorčený pohľad.

Tentoraz som ospravedlňujúci úsmev doplnila pokrčením plecami, ktoré jej malo naznačiť: Hej, pani, aj ja sa musím dostať do práce. Cestovanie s puzdrom na husle (vlastne ide o violu, ale každý sa domnieva, že si nesiem husle) na vás môže v dopravnej špičke vrhnúť zlé svetlo, a preto sa tomu zväčša snažím vyhýbať.

Uvedomovala som si na sebe pohľady ostatných cestujúcich, ktorí asi súhlasili so ženou, čo si ešte vždy šomrala popod nos, aká je to hanba, a pritisla som si puzdro k hrudi, aby som zaberala, čo najmenej miesta. Hoci som doň zabárala nos, žena stále vydávala nesúhlasné zvuky. Potom si prehodila vlasy cez plece a nahlas vyhlásila: „To je absurdné!“ Pretlačila sa okolo

mňa, pričom ma drsne odsotila do jedného z držiadiel. Puzdro sa odrazilo od kovu priamo do mojej tváre a narazilo mi do lícnej kosti s takou silou, až mi do očí vystúpili slzy. Šok z bolesti a zo skutočnosti, že tá žena bola schopná urobiť mi čosi také, ma na okamih omráčil, a namiesto toho, aby som jej niečo povedala, som len zostala stáť ako solný stĺp.

Kým som sa konečne spamätala, pohltil ju dav, ako sa pretláčala na druhý koniec vozňa. V líci mi bolestivo pulzovalo, ale bolo príliš náročné vytiahnuť si ruku z tlačenicie tiel a držať pritom violu, aby som si ho pohladkala, aj keď to zúfalo potrebovalo. Bezmocne som zažmurkala, zatvorila som oči a uvedomovala som si, že niektorí ľudia videli, čo sa stalo. Keď som ich opäť otvorila, zachytila som pohľad teplých hnedých očí, ktoré súcitne znežneli. „Ste v poriadku?“ naznačil mi ich majiteľ ústami.

S námahou som prehltnula ďalší nával slz. Nepáčil sa mi neželaný pocit zraniteľnosti a úbohosti. Prikývla som. *Nebudte ku mne milý, prosím, nebudte ku mne milý. Naozaj ma rozplačete.* Napriek všetkému ma jeho vrelý úsmev a úprimný záujem trochu potešil. Muž bol môj jediný spojenec v odmietavom dave zúfalo sa ponáhľajúcom do práce. Venovala som mu vyčerpaný, ale vďačný úsmev. Pekný chlap. Veľmi pekný chlap. Z hnedých očí idem vždy do kolien. Aj z vrelých úsmevov. Domnievam sa, že úsmevy menia životy. Nestoja vás nič, no aj tak vám môžu zmeniť celý deň. Ako tento mne. Pani Zachmúrená s pavúčimi riasami má pravdepodobne predurčené byť nešťastná celý deň.

Keď sa odvrátil, ukradomky som sa naňho znovu pozrela. Vyzeral ako upätý podnikateľ, ktorý pracuje od deviatej do piatej, ale sympatický – dobre, priznávam, že bol atraktívny – a vo svojom bezchybnom obleku s mimoriadne lesklými topánkami a krátkymi, starostlivo upravenými vlasmi bol rozhodne mimo mojej ligy. Ja som dnes ráno určite pôsobila ako spoločníčka mafiána, čo je riziko povolania, keď so

sebou polovičku života po Londýne vláčite puzdro na violu. Môj zjav dopĺňalo dlhé swingové mikádo, ktoré sa ľahko udržovalo a hodilo sa mi ku gaštanovohnedým, vďaka bohu lesklým vlasom. Mala som kvalitný, žiarivo červený rúž značky Mac v odtieni Lady Danger, lebo moja kamarátka vizážistka Tilly ma presvedčila, nech si ho kúpim. Na sebe som mala strohé čierne šaty, keďže neskôr som mala hrať.

Cestovať takto skoro metrom bolo nanič, ale dirigent nášho vystúpenia mal popoludní odletieť do Rakúska, takže zvolal rannú skúšku.

Usmievajúceho muža som si všimla druhý raz v prúde ľudí, ktorí prestupovali na stanici Holborn; oddeľovali ma od neho viacerí cestujúci, kráčal rozhodne, so zámerom, pretláčal sa cez dav s ľahkosťou žraloka, na rozdiel odo mňa – ja som pripomínala skôr kus odpadu, ktorý vyplavilo more a snaží sa udržať sa na hladine – a tisla som k sebe puzdro s violou.

A potom sa zjavil znovu v rovnakom výťahu v podzemnej stanici Covent Garden. Keď sme vyšli z metra, zladil so mnou krok. „Máte tvár v poriadku? Poriadne ste sa udreli.“ Zahládel sa na moju lícnu kosť a vystrúhal grimasu. „Prepáčte, mal som tej žene niečo povedať, ale neuvedomil som si, čo sa stalo, kým neodišla. A vystúpila na Bond Street.“

„To je v poriadku,“ odvetila som. „Ani ja som nedostala príležitosť povedať jej niečo.“ Počas zvyšku cesty som mala dosť času zlostiť sa za to na seba. Určite si myslel, že nie som dosť pribojná.

Zdvihla som si ruku k tvári; v lícnej kosti mi stále pulzovalo a cítila som, že ju mám trochu opuchnutú. Skvelé, deväť hodín, pondelok ráno a ja vyzerám ako Quasimodo. Zahanbenie vystriedala zlosť. Nádherný muž a ja pôsobím ako úbohá slaboška. To sa na mňa nepodobá.

„Tipujem, že mierime tým istým smerom,“ vyhlásil, pustil ma prvú cez zábrany a palcom ukázal na moje puzdro. To

gesto bolo čudne netypické a v nesúlade s jeho elegantným zjavom v obleku a topánkach.

„Do Opera House?“ zháčila som sa.

„Áno. Vyzeráte ako hudobníčka.“

Uprela som naňho doširoka roztvorené oči a teatrálnie som zalapala po dychu. „Čo ma prezradilo?“

Chvíľu som si myslela, že sa nezasmeje, no potom sa mu okolo očí zjavili vrásky, skrivil ústa a z hrude mu vyšiel hlboký smiech. „Som jasnovidec,“ odvetil.

„Samozrejme, že ste.“

„Hráte na husliach?“

„Ach, nie ste až taký dobrý jasnovidec. Hrám na viole.“

„Dopekla. Aký je medzi nimi rozdiel?“

Zdvihla som obočie. „Naozaj to chcete vedieť?“

Prikývol a opäť sa usmial, tentoraz trochu huncútsky. Uškrnula som sa. Nuž, prečo nie? Čo by som mohla mať proti flirtovaniu s neznámym krásavcom, dokonca aj s čerstvou opuchlinou na tvári, najmä ak veľmi dobre viem, že neexistuje šanca, že by ma na konci nášho rozhovoru požiadal o číslo alebo návrhol, či po práci nezájdeme na pohárik? Vyzeral ako typ muža, ktorého skôr zazriete s rukou na páse nejakej peknej elegantnej blondínky. Nie som odborníčka na módu, ale jeho oblek zrejme pochádzal od nejakého známeho návrhára a pravdepodobne stál viac, než miniem na všetky krátke čierne šaty za celý rok.

„Viola je o čosi väčšia než husle, jej struny sú o čosi hrubšie a...“ odmlčala som sa a zvyšok vety som dopovedala zasneným tónom, ktorému som sa nedokázala ubrániť, „... znie úplne inak – mäkšie a hlbšie.“

Pokračovali sme bok po boku po dláždenej ulici.

„Nazdávate sa, že viola je lepšia?“ opýtal sa s významným úsmevom, keď sme sa pridali k zástupu naobliekaných ľudí, čo sa k sebe tisli proti prudkému vetru, ktorý sa zdvihol dnes ráno.

„Naozaj ste jasnovidec,“ poznamenala som a ukradomky som sa pozrela na dekorácie, ktoré sa na budovách zrejme zjavili v priebehu posledných pár dní, aj keď do konca novembra ešte vždy zostával týždeň. Covent Garden sa nahodil do vianočnej parády a celú Piazzu zdobili rôzne kvetináče a prepravky so šarlátovočervenými vianočnými hviezdami a čečínové vence s drobnými bielymi svetielkami a obrovskými zlatými mašľami.

„Asi ste sa prezradili.“

Zasmiala som sa. „Máte pravdu, zrejme som predpojatá.“

„Hráte už dlho?“

„Väčšinu života.“

„A prečo ste sa rozhodli pre violu, a nie pre husle?“

Zasmiala som sa a na chvíľu som sa odmlčala. „Väčšina ľudí začne hrať na husliach, ale...“ zašklbalo mi kútikom úst, „... mne bolo predurčené hrať na violu.“ Zdvihla som obočie. „Aj teraz zachytávate nejaké jasnovidecké vibrácie?“

Zamračil sa a predstieral, že sa sústreďuje. Potom pokrútil hlavou. „Nie, zdá sa, že jasnovidecký prenos narazil na prekážku. Celá sieť spadla.“

Kým som stihla zareagovať, do cesty nám vošlo dievča, ktoré vyšlo z jedného z obchodov, kde už zneli vianočné koliedy. V rukách držala podnos s plnenými košíčkami a lákala nás vôňou sýteho maslového pečiva a ovocnej sladkej zmesi. Pri pohľade na cukrovú polevu na vrchu koláčikov potretých vajičkom som si automaticky obľizla pery.

„Dáte si plnený košíček?“ ponúkla nás.

Obaja sme prudko zastali a naraz sme k nej vystreli chamtivé ruky, takže sa nám o seba obtreli prsty. Zasmiali sme sa.

„Prepáčte, zbožňujem plnené košíčky,“ vzdychla som šťastne. Ich lahodná vôňa vystihovala to najlepšie z Vianoc.

„Aj ja,“ priznal, keď zahryzol do koláčika. Mal prenikavo biele zuby, čo pritiahlo môj pohľad k jeho ústam. Niečo v jeho očiach mi napovedalo, že si to všimol.

Rýchlo som si odhryzla z košíčka a strhla som sa, keď mi lícom prenikla nová vlna bolesti.

„Ste v poriadku? Vyzerá to bolestivo.“ Nadvihol ruku, akoby sa mi chcel dotknúť tváre, no vtom si to rozmyslel. Zrejme si náhle uvedomil, že sa vôbec nepoznáme.

„To nič nie je. Naozaj sa musím ponáhľať do práce.“

„Áno.“ Sklopil zrak na svoje zápästie. „A mňa čaká stretnutie.“

Odišli sme od dievčaťa, ktoré pravdepodobne dúfalo, že nás svojím tovarom priláka do obchodu, lebo keď sme sa odvrátili a pokračovali v ceste, vyzeralo trochu zarmútene.

Keď sme sa dostali na úroveň vchodu pre zamestnancov opery, kam som mierila, zastala som. „Takže tu sa s vami rozlúčim,“ ukázala som na nápis nad vchodom. „A tam idete vy,“ pokynula som k vchodu s pokladnicou o pár metrov pred nami.

„Správne.“ Odmlčal sa.

Zadržala som dych.

„Veľmi rád som vás spoznal. Dúfam, že cestou domov pochodíte lepšie.“

Dopekla. Vydýchla som s mierne sklamaným povzdychom.

„Ďakujem,“ odvetila som a prekázla som cez dvere.

„Počkajte...“

Srdce mi nádejne poskočilo.

„... nepovedali ste, prečo ste si vybrali violu.“

Zastala som na prahu a vzdychla som. Koniec hry. No aspoň to bolo príjemné.

„Nedalo sa tomu vyhnúť.“ Zasmiala som sa a s pôžitkom som sledovala, ako spýtavo zdvihol obočie. „Volám sa Viola.“

Jeden rýchly pohľad do zrkadla na najbližších dámskych záchodoch mi stačil na to, aby som vyletela po štyroch častiach schodiska nahor, hoci som mala zísť nadol do skúšobne. Mala

som dosť času; naplánovala som si, že pred dnešnou skúškou vymením jednu zo strún na viole, ale to môže ešte deň počkať.

Nazrela som do maskérne s parochňami a dúfala som, že v nej nájdem Tilly. Vydýchla som si, keď som ju zbadala pri jej stole s neporiadkom. Obklopovali ju spleti vlasov a strašidelné figuríny plné špendlíkov, na ktorých sa pripravovali parochne. Vyzerali ako niečo z hororu a vždy mi z nich naskakovala husia koža.

Vkradla som sa dnu a v duchu som ďakovala všetkým svätým, že v maskérni nebolo stopy po ďalšej osobe.

„Ach, preboha, čo sa ti stalo s tvárou?“ Tillin hlas preťal ticho v miestnosti.

Strhla som sa. „Dokážeš s tým niečo urobiť? Zakryť to? Naniest' na to mejkap? Viem, že to vyzerá hrozne.“

„Môžem ťa namaľovať ako bohyňu.“ Pribehla ku mne a prezrela mi tvár. „Aj keď s tou hrčou budeš znetvorená bohyňa. Vari si sa pobila? Kedy sa to stalo?“

„Na ceste do práce.“ Porozprávala som jej smutný príbeh, aj keď z nejakého dôvodu som nespomenula muža s hnedými očami, akoby som si chcela nechať tú príjemnú stránku dnešného rána pre seba.

„Suka jedna!“ Tilly prižmúrila oči na moju tvár. „Mala by si si na to zrejme priložiť ľad, aby ti to odpuchlo.“

„Urobila by som to, keby som mala dajaký poruke,“ odvetila som. „Nemáš tu nejaký paracetamol? Čaká ma trojhodinová skúška.“ A budem si na nej pridržiavať violu bradou práve na zranenej strane tváre.

Tilly sa na mňa žiarivo usmiala. „Mám oboje. V Jeaniinej kancelárii je minichladnička a vždy tu máme zásoby... samozrejme, iba pre nás.“ Veľavravne na mňa žmurkla.

Hrať sa na sestričku svetoznámych spievajúcich a tancujúcich hercov v hlavných úlohách a ubezpečovať sa, že sú

pokojní a duchaprítomní predtým, ako vyjdú na javisko, bolo súčasťou jej práv rovnako ako ich mejkap.

„Očividne som podcenila, akí chrapúnski ľudia sa môžu prepravovať metrom v takýto čas, ale aj ty si tu akosi skoro.“ Naše pracovné hodiny vôbec neboli pravidelné. Líšili sa v závislosti od toho, či produkcia, na ktorej sme pracovali, bola vo fáze skúšok, alebo už mala premiéru.

Momentálne sme boli v poslednom štádiu skúšok každoročného vianočného baletu *Luskáčik* a Tilly mala na starosť tím maskérov pre túto produkciu, takže náš pracovný čas sa takmer zhodoval. *Luskáčik* bolo príjemné predstavenie, rada som na ňom pracovala; hrala som v ňom už desiatky ráz a vďaka motorickej pamäti som si vždy s ľahkosťou vybavila hudbu, aj keď to neznamenal, že by som sa mohla vyhnúť skúškam.

„O hodinu ma čaká skúšanie parochne s Brynom Terfelom a mám ešte nejakú prácu.“ Páčilo sa mi, ako spomenula jeho meno nenútené, akoby išlo o starého známeho Toma, Dicka či Harryho, a nie jednu z najžiadanejších medzinárodných operných senzácií. „Zájdem ti po ľad.“

„Nemám na to čas. Nemôžeš mi tú opuchlinu iba zakryť mejkapom?“

Zovrela pery, premerala si svoju tvár a založila si ruky vbok. Zrazu vyzerala ako skutočná profesionálka, ba trochu povýšenecky. „Samozrejme, že môžem, ale ak chceš, aby som odvedla dobrú prácu, najlepšie by bolo, keby si zmiernila opuch ľadom.“

Tilly možno niekedy pôsobí roztržito, ale čo sa týka jej práce, vie byť veľmi vážna. Sme takí viacerí. Stálo ma mnoho, mnoho hodín cvičenia, kým som dosiahla v hraní takúto úroveň, a to, že sa mi tu podarilo získať prácu, rozhodne nebolo niečo, čo by som brala ako samozrejmosť.

„Dobre, ale o polhodinu mám skúšku.“

„Sadni si.“ Presunula parochňu, ktorá pripomínala spiacu pruhovanú mačku, na policu, aby mi urobila miesto. Sandáliky na nízkych podpätkoch jej zaklopkali po podlahe a sukňa so starodávnou potlačou jej nadskočila, keď sa vybrala do kancelárie svojej šéfkky.

O minútu neskôr z kancelárie vystrčila hlavu jej šéfka Jeanie s kútikmi úst skrivenými vo večnom nesúhlase. „Čo sa ti stalo?“

Vo vážnej čiernej tunike a legínach vyzerala ako vznášajúca sa čierna vrana. S Tilly v starodávnom oblečení, s dlhými pre-
rafaelistickými vlasmi a so zápästiami plnými cvendžiacich náramkov boli ako nebo a zem, no aj tak sa navzájom zbožňovali.

„Cestou do práce ma postihla menšia nehoda. Dostala som sa do sporu s puzdrom na moju violu,“ slabo som sa usmiala. Tilly mi vždy opakovala, že Jeanie iba šteká, ale nehryzie, no ešte som o tom nebola presvedčená.

„Hm,“ okomentovala to a stiahla sa späť do kancelárie.

Tilly sa zjavila s hrstou ľadových kociek zabalených v ružovej hodvábnnej šatke špinavej od mejkapu. Priložila som si ten uzlíček k pokožke a strhla som sa, aký je studený.

„Môžem ti zatiaľ namaľovať oči, kým si ho tam budeš pri-
držiavať,“ ozvala sa Tilly a premerala si moju tvár s iskričkou v očiach.

„Ach, budeš taká dobrá?“ potešila som sa.

„Áno, aspoň to odpúta pozornosť od tej modriny,“ podotkla vecne. „Máš krásne oči, páči sa mi ich jantárová farba. Zomierala som túžbou skúsiť ti ich namaľovať.“ Už sa ku mne približovala s farbami.

„Poslúž si; nikdy som sa neodhodlala požiadať ťa o to.“

„Pokojne ma o to hocikedy požiadaj. Nabudúce, keď pôjdeš na rande, príď a vyhladaj ma.“

Venovala som jej vyhýbavý úsmev. Už dlhšie som chodila na rande iba zriedkavo.

„Teraz ti nanášam podkladovú bázu, ktorá udrží všetko na mieste. Čudovala by si sa, koľko ľudí ju nepoužíva.“

„Ani ja by som ju zrejme nepoužívala,“ doberala som si ju. „Nikdy som o nej nepočula.“

„Táto je pre profesionálov, ale značka Urban Decay je fakt skvelá.“

Nadvihla som tvár so slabým záchvevom vzrušenia. „To by bol vynikajúci vianočný darček pre Bellinu dcéru Lauru. Má šesťnásť a rada sa maľuje.“

Tilly zvrastila čelo. „Bella je tvoja mladšia sesternica? Má tri dcéry. A Tina je staršia a má dve dcéry?“

„Výborne. Učíš sa rýchlo.“ Moja širšia rodina bola pre Tilly vždy kuriózna, lebo sama si začala rozumieť so sestrou až v neskoršom veku.

Ja som bola zasa neskorý prírastok do rodiny a manželstva mojich rodičov. Neskorý a úplne nečakaný. Mama mala štyridsaťpäť rokov a takmer štyridsaťšesť, keď ma porodila. Keďže všetkým nahovárala, že prekonáva menopauzu, no okrem nadúvania netrpí žiadnymi povestnými návalmi tepla a podobne, trochu ju šokovalo, keď zistila, že je v štvrtom mesiaci tehotenstva.

V tom čase mala jej sestra a moja teta Gabrielle už dve dcéry, Bellu a Tinu, pričom staršia z dvojice má o pätnásť rokov viac než ja. Následkom toho sa zo mňa na rodinných stretnutiach stal nepraktický príviesok, o ktorý sa bolo treba starať. Moja teta sa začala oddávať rodinným stretnutiam, keď sa moje sesternice konečne osamostatnili, a s mamou chodievali do krčiem a reštaurácií, no vtom, z ničoho nič, som prišla na svet ja a všetko som pokazila. Vrátili sa do rodinných podnikov s detskými stoličkami a prebaľovacími pultmi.

Keď ma však zasiahla puberta a dokončila som ôsmy ročník hry na viole, vynahradila som im tieto sklamaná, lebo

som mohla zahrať na svadbách oboch sesterníc. Žiaľ, táto skutočnosť im nezabránila v tom, aby zo mňa pri oboch príležitostiach neurobili družičku, čo vo mne zanechalo hlbokú nenávisť k šatám s trojštvrťovou sukňou a tylu. Na to, v akej oblasti som pracovala, to bolo celkom ironické. V Londýnskej metropolitnej opere sa nehrajú iba opery, ale aj balet.

„Neviem si predstaviť, že by som mala takú veľkú rodinu. Obaja moji rodičia sú jedináčikovia. Nemám žiadne sesternice ani bratrancov. Iba sestru.“

„Ďakuj Bohu,“ odvetila som. „Ja mám zasa pocit, že som neustále v pohotovosti. Budúci týždeň večer po škole musím zájsť pomôcť sesternici Tine a jej dievčatám. Každý rok vyrábajú medovníkovú chalúpku a treba držať strechu na mieste, kým zaschne lepidlo z práškoveho cukru. Je to práca pre dvoch.“

„Medovníkovú chalúpku? Ach, tie som nikdy nerobila.“ Tilline oči sa zablýskali náhlym nadšením. Pretrela mi viečka štetcom, ustúpila a zhodnotila môj výzor pohľadom. „Marcus má prekvapivo trochu maškrtný jazyk; zaujímalo by ma, či by bol rád, keby som mu takú vyrobila.“

„Nerob to, naozaj,“ prižmúrila som na ňu jedno oko. Stále som si pri líci pridržovala vrecúško ľadu a osušovala som si chladné kvapôčky vody, čo mi stekali po tvári, ako sa postupne topil. „Sú s tým len zbytočné starosti. Ak sa ti nepodarí upiecť taký medovník, aký treba, steny sa môžu preboriť a celá chalúpka spadne. Tina musela minulý rok pripraviť dve várky. A okrem toho ani jeden rok nevynechá výrobu vitrážových okien z roztopených sladkostí.“ Zastonala som pri tej spomienke.

„Čo je na tom zlé? Znie to pekne,“ podotkla Tilly.

„Áno, je to pekné, ale len ak to vyjde. Ak nie...“ Pokrútila som hlavou. Vďakabohu za hojné kvantá ginu. „Ach, ten stres! Vravím ti, moje sesternice sú nesmierne súťaživé. Obe chcú